

Hoofdstuk 18:

De heilige St. Vincent

“Dus Lakshmi is vermóórd...”

De woorden die Vincent krachteloos had uitgebracht, bleven zwaar in de ruimte hangen. Ze zaten met zijn vieren in de gezellige woonkamer van Rita Hayworth: Buck, Inga, Vincent en natuurlijk de gastvrouw zelf.

Inga begon opeens, stijf rechtop zittend, stilletjes te huilen. Rita schoof dichterbij en sloot haar moederlijk in de armen, “Arme schat”, koerde ze. Inga greep Rita vast als een reddingsboei, ondanks dat ze elkaar nog maar kort kenden.

Vincent en Onga waren op JFK opgewacht door een gereedstaande taxi, waarin Buck Ogg op voor hun klaar zat. Vincent had al eerder begrepen van hem dat hij zelf geen auto reed: “Ik bedien geen ingewikkelde machines, dat vind ik eng”, had die er al eens over gezegd; een absurde opmerking voor iemand die zo goed met computers was als hij.

Op de rit naar Hackensack had Ogg hun al grotendeels bijgepraat. Dat hij eigenlijk toevallig was gestuit op het politiebericht dat de bewoonster van een adres aan de Hallsey Street in Brentwood New York dood in haar huis was aangetroffen. Dat adres deed bij hem een belletje rinkelen. Het had hem niet lang gekost om uit te vinden dat het Lakshmi moest zijn, die dood gevonden was. Uit wat hij had begrepen uit de rapporten had het lijk er slecht uitgezien, helemaal uitgeteerd, alsof ze een terminale kankerpatiënt was geweest.

Maar het meest bizarre was dat de politie het sterfgeval niet had willen aanmerken als een moord. Lakshmi's lijk vertoonde immers geen sporen van dat ze met geweld om het leven was gebracht. Bovendien waren er geen braaksporen in het huis en leek er ook niets ontvreemd te zijn.

“Maar toegegeven, dat de NYPD al iets teveel moordzaken heeft, zal ook wel meegespeeld hebben. Op deze manier konden ze het dossier zo snel mogelijk sluiten.”

“Maar je kunt toch niet serieus denken dat ze een natuurlijke dood gestorven is? Waarom heeft niemand iets gezegd?”

Buck haalde zijn schouders op; “Wie dan? Ik toch zeker niet? Bovendien heb ik de indruk... dat ook jullie niet zitten te wachten op al te veel aandacht van de politie?”

“Hij heeft gelijk, Vincent”, fluisterde Inga.

Vincent keek haar aan en knikte. Hij voelde de aandrang zèlf Inga in zijn armen te nemen.

In plaats daarvan keek hij Buck vragen aan: “Oké. Maar het was moord toch? Het moet Radillo geweest zijn toch, zeker?”

Buck vertelde dat hij uiteraard via alle mogelijke kanalen de vinger aan de pols had gehouden. Voor de politie ontbrak elk spoor van de dader, maar zelf had hij de bewakingscamera's weten te hacken van een nabije buurtsupermarkt.

Vincent liet een laptop voor zich op schoot neer zetten en bekeek donkere en onscherpe beelden van een uitgestorven straat. Buck Ogg spoelde een stukje door tot de tijdsindicator op 2:04 AM stond. Er reden twee donkere auto's de straat in, die langs de kant van de weg stil

hielden. Een handvol mannen stapte snel uit, waarvan er eentje de deur open hield voor een rijzige man in een lange leren jas. Diens kale hoofd glansde in het weinige licht van de straatlantaarns. Vincent wist opeens heel zeker dat dit Radillo móest zijn en hij keek Ogg verbijsterd aan. Dit was de allereerste keer dat hij iets van hem zag!

Die knikte begrijpend en zette de opname stil, “Hierna lopen ze al snel uit beeld, maar dit moeten ze zijn!”

Vincent veerde op, “We moeten er naar toe! Naar haar huis, misschien zijn er nog wel sporen!”

Buck schudde zijn hoofd. “Dat zal niet gaan. Ten eerste is het huis natuurlijk verzegeld door de politie. Ze lijken ook nog met sporenonderzoek bezig. Maar ten tweede... heb ik de indruk dat het huis nog steeds bewaakt wordt!”

“Wat?”, mengde Inga zich weer in de discussie. Rita streelde nog steeds troostend haar onderarm, “Lopen daar nog stééds Radillo’s mannen rond?”

Buck knikte. Zijn vingers vlogen razendsnel over het toetsenbord van de laptop en hij toonde een nieuw bewakingsfilmje. Hij draaide het scherm een beetje bij voor de dames. Het beeld was van overdag, in de middag. Zo nu en dan bewoog er een beetje verkeer door het beeld. Maar daar was het Buck blijkbaar niet om te doen, want hij pauzeerde het beeld toen er twee mannen in beeld kwamen, “Daar, deze types. Ze vallen je helemaal niet op, maar ze komen telkens weer terug, is me opgevallen.”

“Al sinds de moord zelf?” Vincent probeerde het uit te rekenen. Lakshmi moest al anderhalf etmaal geleden gebeurd zijn, op nacht van maandag op dinsdag. En inmiddels was het alweer woensdagochtend.

“Ik denk dat deze Radillo-figuur erop speculeert dat jullie weer ergens opduiken”, zei Buck, “Daarom moeten jullie er onder geen beding heen gaan!”

“Godverdomme, hij gebruikt dat huis van Lakshmi nu gewoon als lokaas”, zei Vincent zichzelf verbijstend. “Heb je enig idee hoe hij haar op het spoor is gekomen? We dachten dat hij nog in Duitsland zat!” Vincent lichtte Buck in over de indringer die ze hadden moeten overmeesteren, een onderknuppel van Radillo die blijkbaar in Leipzig was achtergebleven om Inga op te sporen. De huisgenoten van Inga hadden de man aan het verstand gebracht dat de vrouw die hij zocht, Inga, gevlogen was en hadden hem achtergelaten in een bos buiten de stad.

Buck haalde zijn schouders op, “Ik weet het niet zeker. Maar ik heb natuurlijk alles uitgezocht wat ik kon vinden op het woonadres van juffrouw Ziegler hier. En ik heb sporen gevonden via de gebruikte ip-adressen die leidden naar het adres van Khupane.”

Als door een adder gebeten sprong Inga op, “Wat zeg je? Heb ik Radillo op haar spoor gezet? Maar ik heb voor ik weg ging mijn hele laptop nog geformatteerd; alles gewist.”

Buck knikte, “Oh ja, dat kan. Maar zelfs dan blijven er sporen over. Er zijn altijd sporen, als je maar diep genoeg zoekt.”

“Oh nee”, kreunde Inga die krachteloos op de vloer zakte, “Het is allemaal mijn schuld. Het komt door mij dat Lakshmi nu dood is!” Ze begon weer te huilen, heviger nu en met schokkende schouders.

Vincent stond op, nam haar in zijn armen en liet haar naast hem op de bank plaats nemen, “Kom nou, Inga, dit is allemaal niet jouw schuld, denk dat nou alsjeblieft niet.”

Maar Inga bleef ontroostbaar. Vincent streelde haar blonde haar, met die blauwe lokken erin, en keek Buck weer aan, “Heb je nog meer gevonden? We weten ook dat Radillo onlangs vanuit Duitsland terug naar Amerika is gevlogen. Kunnen we daar niet iets vinden?”

Buck knikte; “Daar heb ik aan gedacht. Maar we weten helemaal niet hoe lang Radillo al terug is, misschien wel meer dan een week. In die tijd heb je het over tientallen vluchten, duizenden passagiers. En we weten niets van Radillo, zijn naam, nationaliteit.”

Vincent kreunde en wiegde Inga. De emoties stormden door hem heen. Verdriet, machteloosheid, maar ook: woede. En die laatste emotie werd snel sterker!

Vincent zette de auto stil op de hoek van de straat, precies tegenover de supermarkt waarvan Buck de camerabeelden had gehackt. Hij voelde zich verre van comfortabel; niet alleen omdat hij zich belachelijk voelde in zijn vermomming; hij had een donkere Elvis-pruik op onder zijn hoodie, het beste dat hij had kunnen vinden in een feestwinkel in Brooklyn en droeg een donkere zonnebril. Hoe cliché kon een vermomming zijn, bedacht hij zich steeds, zou hij niet juist méér opvallen? Maar ook voelde hij zich ongemakkelijk omdat hij vreesde dat hij dichtbij was. Radillo. Zijn zintuigen waren gespitst op elk gevoel van de nabijheid van een Ander, want dan zou hij meteen zich uit de voeten maken, had hij al besloten.

Hij staarde peinzend naar het huis van Lakshmi honderd meter verderop. Inderdaad was de toegang afgezet met politielint, maar voor de rest oogde het er verlaten. Hij keek verder om zich heen. Het was rustig op straat, op een enkele wandelaar of passerende auto na. Hij vroeg zich af of hij de mannen van Radillo zou herkennen van de camerabeelden, als ze weer zouden opduiken. En hij wist al helemaal niet zeker wat hij dan zou gaan doen.

Maar dat hij iets móest doen, was hem duidelijk. De woede over hoe Lakshmi, die doodgoede vrouw was vermoord, kolkte nog steeds door zijn lijf en verdoofde zelfs de vermoeidheid van het feit dat hij al twee etmaal niet geslapen had. En daarom was hij er stiekem tussen uit geknepen toen de mogelijkheid zich aan diende.

Buck had hem en Inga een paar uur eerder afgezet bij zijn appartement in de City dat hij nog steeds bleek aan te houden. “Maar je zei toch dat je het zou verhuren?”, had Vincent nog gevraagd. Buck had schutterig zijn schouders opgehaald; “Dat zeg ik al maanden, ook tegen Rita, maar tja... dat appartement is me te dierbaar zal ik maar zeggen”.

Vincent had Inga gedirigeerd naar de Master Bedroom en haar daar in bed gelegd. Ze had van Rita een paar OxyContin's mee gekregen, voor Europese begrippen behoorlijk zware kalmeringsmiddelen, en ze klokte die weg met een gemak die Vincent deed vermoeden dat Inga wel eens vaker middelen gebruikte. Hoe dan ook deden de pillen hun werk, want het duurde nog geen tien minuten voor ze als een blok in slaap viel.

Maar Vincent was veel te rusteloos geweest om te slapen. Hij had zich met een taxi naar een autoverhuurder laten rijden en nu was hij hier, terug in Brentwood op Long Island. Toen hij op zijn horloge keek, zag hij tot zijn verbazing dat het nog maar twee uur 's middags was.

Zijn blik gleed weer over de voorbijgangers en hij voelde zijn ogen steeds meer branden. Maar net op het moment dat hij een beetje dreigde weg te dommelen, zag hij ze. Twee mannen, in hele normale vrijetijdskleding, die rustig over de stoep en wat met elkaar leken te babbelen. Ze liepen langs het huis van Lakshmi, verdwenen even uit het zicht, maar bleken al snel de straat te zijn overgestoken en kwamen nu weer teruglopen.

Vincent voelde zijn hart in zijn keel kloppen. Wat moest hij doen? Ze proberen te overmeesteren? De informatie uit hun slaan? Maar hij was helemaal geen bedreven vechtjas. Hij besloot te wachten.

De mannen kwamen steeds dichterbij. De ene was een blanke man met een spijkerjas, die Vincent deed denken aan de acteur Tim Allen. De andere man was zwart en gekleed in die typische absurd ruimvallende kleding die door ging voor de ‘urban’ stijl. Hij had een zakdoek

op zijn hoofd gebonden, zoals Vincent dat kende van die doodgeschoten gangster-rapper: Tupac Shakur. Vincent beseftte dat de mannen vlak langs zijn geparkeerde auto zouden lopen en zakte zo ver mogelijk omlaag en deed alsof hij verdiept was in het huurcontract van zijn auto.

De mannen liepen zonder te kijken voorbij en Vincent volgde hun in de zijspiegels van zijn auto. Een goede vijftig meter verderop bleven ze staan bij een geparkeerde auto en leken te praten met de inzittenden. Niet veel later stapten die inzittenden uit, en lieten ze de twee andere mannen weer instappen. Vincent vroeg zich af: was hij soms getuige van een wissel in de wacht?

Inderdaad leek het daar wel op, want de auto zette zich in beweging en werd nagekeken door de twee op de stoep. De auto, een gedeukte bruine Dodge, kwam Vincent's kant op en opeens gehaast startte hij zijn auto. Hij zag opeens een buitenkans voor zich om meer te weten te komen. Want waar zou die auto heen rijden? Het hoofdkwartier van Radillo misschien?

De Dodge passeerde hem inmiddels en Vincent liet een klein gaatje vallen voor hij zelf zijn eigen auto in beweging zette.

De Dodge was al een paar honderd meter gevorderd en er voegde zich vanuit een zijstraatje zich een andere auto tussen hen in. Dat kwam hem wel goed uit, bedacht Vincent zich, want zo zou hij zelf minder opvallen.

Zo begon er een lange rit door de eindeloze stad die New York leek te zijn. Vincent had geen navigatiesysteem of zo en had geen idee waar ze naar toe reden; richting downtown of juist niet?

Vincent volgde de Dodge toen die de oprit name richting een snelweg. Op de verkeersborden zag hij dat hij op de '3', maar de plaatsnamen op de borden zeiden hem weinig. De Dodge bleef rustig op de rechterbaan rijden en Vincent hield steeds één of twee auto's tussen hen in.

Zo reden ze minimaal een half uur verder. De Dodge nam een afslag naar een andere snelweg en korte daarna opnieuw. Vincent kon nog steeds weinig van de verkeersborden maken, tot hij links van hem laag vliegende vliegtuigen zag en ook aanduidingen op de borden die wezen naar 'JFK Intl. Airport'. Ze bevonden zich ergens ten zuiden van Brooklyn, beseftte hij zich.

Maar nog steeds was de bestemming blijkbaar nog niet bereikt, want de afslagen naar de luchthaven werden genegeerd en ze reden helemaal verder langs het vliegveld. Pas toen ze die gepasseerd leken, nam de Dodge weer een nieuwe afslag richting een andere snelweg. Links van de weg merkte Vincent enkele keren een glimp op van open water; alsof ze niet al te ver meer waren van de Atlantische kust.

Hij begon zich intussen steeds onrustiger te voelen. Waar was hij in hemelsnaam mee bezig? Wat dacht hij te gaan doen als die mannen op hun bestemming aan kwamen? Spioneren? Hen aanspreken? En wat nou als die twee hem al lang opgemerkt hadden en hem doelbewust mee lokten naar de verblijfplaats van Radillo? Was Vincent nu echt zo dom om zich in het hol van de leeuw te wagen?

Hij nam zich voor om in ieder geval het kenteken van de Dodge te onthouden. Hij besloot enkele tussenliggers in te halen om voor even direct achter de Dodge te hangen. Maar zelfs op korte afstand was het kenteken moeilijk te lezen, het was even vies en gebutst als de rest van de auto. Vincent prentte zich het kenteken in dat hij meende te ontwaren en liet zich weer wat terugzakken.

Niet snel daarna nam de auto opnieuw een afslag. “Coney Island”, las Vincent op de borden en ook dat kwam hem bekend voor; was dat niet een pretpark dat aan de kust lag? Hij meende zich te herinneren dat dit zelfs één van de vele dingen was die de Nederlandse oorsprong van New York verried: de naam was afgeleid van ‘Konijnen-eiland’.

In het drukke verkeer besloot Vincent dichterbij de Dodge te rijden. Ze reden nu op een brede avenue met aan weerszijden veel hoogbouw die op enige moment vlak langs het strand leek te voeren; Vincent kon de zee bijna ruiken. Niet snel daarna sloeg de Dodge af in een smalle zijstraat.

En toen opeens voelde Vincent het. Het onrustbarende gevoel dat er een *Ander* nabij was. Hij schrok zo erg dat hij plompverloren op de rem ging staan. Een auto achter hem kwam moest met piepende banden ook tot stilstand en toeterde luid. Vincent wist zich opeens geen raad meer. Dit was een eenrichtingsstraat en er was nergens plek om te parkeren. Er zat dus niet op om dóór te rijden, terwijl alles in hem schreeuwde om te vluchten. Heel voorzichtig gaf hij gas, maar het dreigende gevoel dat hij had werd alleen maar sterker. Gelukkig bevond zich na vijftig meter een afslag, die hij meteen besluit te nemen. Hij reed om een haar na een overstekende voetganger aan en merkte opeens dat hij hevig zweette. De voetganger gaf woedend een harde klap op de motorkap en voegde hem de nodige vloekwoorden toe, voor hij zich weer omdraaide.

“Even tot tien tellen, jongetje Vegelij”, sprak hij zichzelf toe, zoals hij wel eens vaker gedaan als hij onder hoogspanning was. Hij dwong zichzelf om weer rustig gas te geven en met het verkeer mee te rijden. Tot zijn grote opluchting begon het dreigende gevoel af te nemen. Hij probeerde zo goed mogelijk een rechte koers aan te houden en voelde uiteindelijk dat dreigende gevoel geheel weg zakken. Niet veel later vond hij een snelwegoprit en nam die zonder enige twijfel. De Dodge was hij volledig vergeten; hij wilde alleen maar zo snel mogelijk weg wezen van hier!

“Mijn God, dat is Angie!” Het was Inga die dit fluisterend uitbracht vanaf de rijdersstoel.

Vincent, die achter het stuur zat, volgde haar blik en zag meteen wat ze bedoelde. Een keurig gekleed donker stel dat een tegenstribbelend kind met zich meevoerde over de stoep waar langs zij geparkeerd stonden. Het moesten wel de Dickinsons zijn, de burens van Lakshmi. Angie hilde tranen met tuiten en klemde haar knuffel Olly in haar armpjes. Op enig moment tilde de man, die overduidelijk haar vader was, haar op en woelde door haar kroeshaar. Het meisje drukte haar hoofd in zijn nek. Toen ze weer opkeek, leek ze een moment precies in de richting van Vincent te kijken, maar hij wist dat ze hen onmogelijk kon zien door de getinte ramen.

“Ach nee”, zuchtte Vincent. Hij voelde heel erg de neiging om uit te stappen om Angie te proberen te troosten. Maar hij wist meteen dat dit ook niet kon: hij zou ze in gevaar brengen! En hem zelf en Inga erbij! Hij bleef zitten en keek machteloos toe hoe Angie en haar ouders door de poort van de begraafplaats gingen en uit het zicht verdwenen.

“Dit is echt ondraaglijk”, kreunde Inga, “Het voelt als een verraad aan Lakshmi dat we er niet bij zijn... om haar de laatste eer te bewijzen...”

Vincent pakte haar hand, “Je weet dat het te gevaarlijk is. De mannen van Radillo zullen de boel in de gaten houden, dat weten we bijna zeker. We kunnen ons zelf niet zo bloot geven.”

“Maar dan nog”, kreunde Inga en ze keek de andere kant uit.

“We zouden niet eens hier moeten zijn...”, ging Vincent door. Hij had pas een dag nadat hij terug was gekeerd van zijn eerdere zoektocht naar Radillo, opgebiecht wat hij gedaan had tegen Inga en Buck. Natuurlijk waren ze boos op hem geweest. Dat hij zichzelf zo in gevaar had gebracht, en zelfs zonder iets te zeggen!

Maar toen enkele dagen later bekend was geworden waar en wanneer Lakshmi's begrafenis zou zijn, was het juist Inga weer die er op had aangedrongen er bij te willen zijn. En als ze dan zichzelf dan niet konden tonen, dan maar op een afstandje. Ze konden gewoon niet volledig ontbreken!

Vincent tuurde door de voorruit en kon door het hek van de begraafplaats en half verscholen achter een paar bomen zien dat er inmiddels een groep mensen was samen geklonterd. Het waren niet meer dan tien à vijftien mensen en naast de Dickinsons herkende Vincent niemand. Een in een priestergewaad geklede man leek voor te lezen uit de Bijbel en de meeste mensen bogen hun hoofd. Van het vers gedolven graf waar ze zonder twijfel om heen stonden, was niets te zien.

Het viel Vincent in dat het bijzonder was dat een Indische vrouw zoals Lakshmi een Christelijke begrafenis kreeg, maar meteen viel hem in dat hij in haar huis een Mariabeeld had zien staan in de hoek van de kamer, als een soort altaartje. Hij herinnerde zich dat ze zelfs hier iets kortst over had gezegd; dat ze was bekeerd na aankomst in Amerika.

“Allemachtig, wat een treurige toestand”, zuchtte Inga verslagen.

Vincent knikte en wist niets te zeggen. Zijn blik gleed weg van het tafereel op de begraafplaats en bleef hangen op een tweetal mannen die verderop aan de straat uit een auto stapten. Het duurde een volle seconde voor hij beseftte dat hij de mannen kende: het waren de onderknuppels van Radillo die hij eerder had gezien. ‘Tim’ droeg nu een zwart leren jack en ‘Tupac’ had zijn bandana verruild voor een wollen mutsje, maar ze waren het toch echt.

“Daar”, siste Vincent richting Inga en hij voelde de woede in zich opkomen, “Recht voor ons. Die mannen ken ik.”

Inga verstrakte en staarde naar de twee mannen, die allebei een sigaret hadden opgestoken en op iets leken te wachten, “Verdomme, je had dus toch gelijk!”

Vincent knikte en begon zich ongemakkelijk te voelen, “En als zij in de buurt zijn, misschien geldt dat dan ook wel voor hèn!”

Inga keek hem verschrikt aan, “Maar ik voel niets van een aanwezigheid.”

“Nog niet”, zei Vincent voorzichtig.

Inga draaide haar hoofd met een ruk naar de twee mannen. “Laten we ze aanvallen en overheersen! Radillo even een boodschap geven!”

Vincent schudde zijn hoofd, “Te gevaarlijk. Wie weet hoeveel mannen hij nog verder heeft verzameld hier.”

“Laat ons het dan doen”, klonk opeens een stem van de achterbank.

Daar zaten Sjak en Sjon en ze waren zo stil geweest dat Vincent bijna was vergeten dat ze hen hadden meegenomen. Hij wierp hen een blik toe. Sjak, die had gesproken, zag er strijdvaardig genoeg uit, maar Sjon had nog steeds gips om zijn onderarm van het voorval in Leipzig.

Heel even overwoog Vincent echt om zijn mannen er gewoon op af te sturen. Gewoon om even wat koppen in te slaan; wraak te nemen! Want hij voelde hoe de woede in hem steeds groter werd. Eerst vermoordde Radillo hun vriendin en daarna zorgde hij ervoor dat ze niet eens fatsoenlijk afscheid van haar konden nemen. Maar hij begreep dat het onverstandig was: “Nee. Niet hier en nu.” Hij wierp weer een blik op de begraafplaats, waar de priester nog

steeds bezig leek te zijn met zijn gebeden.

Inga keek hem een paar momenten aan en sloeg toen haar ogen neer, “Je hebt gelijk. Het minste wat Lakshmi verdient is een begrafenis die in alle rust plaatsvindt.” Ze keek weer op naar Vincent en zei op dringende toon; “Laten we weggaan hier! Meteen. We hadden hier niet eens moeten zijn...”

Vincent knikte en startte de auto. Ze reden weg en vlak langs de auto waar nog steeds de twee mannen van Radillo stonden. Die bekeken de naderende auto peinzend, alsof ze toch door de getinte ramen heen konden kijken. Maar toen wendden ze zich alweer af.

Hoe graag Vincent die beide mannen in elkaar wilde slaan! Maar hij klemde woedend het stuur in zijn handen en dwong zichzelf om door te rijden.

“Ik ga proberen wat te slapen!” Inga geeuwde, rekte zich uit en stond ten slotte op van de bank. “Alhoewel ik niet het idee heb dat ik in slaap kan vallen nu...”

“Probeer het ten minste”, zei Vincent. Hij stond ook op. Ze bevonden zich in het stadsappartement van Buck Ogg en het liep al tegen middernacht. Ze waren hier meteen naar toe gegaan nadat ze de huurauto terug gebracht hadden en met het onvolprezen metronetwerk verder gereisd waren richting downtown New York. Zoals Buck had beloofd had de huismeester van het appartementencomplex de sleutel al voor hun klaar liggen toen ze aan kwamen.

“Had jij dat appartement niet allang verhuurd inmiddels?”, had Vincent nog verbaasd gevraagd toen Buck het hen had aangeboden.

Buck had schaapachtig gegrinnikt, “Dat zeg ik al maanden. Maar ja, ik kan er helemaal geen afscheid van doen. Ik wil het voor mezelf houden, dat is het gewoon. Weet je, dit is mijn heiligdom, ten minste: zo voelt het. Hier heb ik de code geschreven voor SeeMee! Maar Rita snapt er ook niets van, hoor...”

Toen Vincent en Inga daarna het hele appartement bekeken, had Vincent iets begrepen van wat Buck bedoelde. De grootste slaapkamer was voor een deel leeg geruimd, maar stond vol met bureaus en bevatte nog steeds een imposante batterij computers en beeldschermen. Aan de muur hingen niet alleen foto's van Tim Berners Lee en Steve Wozniak, maar ook filmposters van jaren '80 films als 'War Games' en 'Back to the Future.' Hij liep met ontzag door de ruimte; hier was magie bedreven.

“Neem jij de slaapkamer maar”, zei Vincent tegen Inga, “Ik ga hier wel op de bank liggen.”

Inga schudde haar hoofd, “Dat bed is groot zat voor ons beiden.” En toen Vincent zijn hoofd schudde voegde ze er aan toe: “Alsjeblieft?”

“Oké, misschien kom ik dan straks wel”, gaf Vincent toe, “Ik wil nog even wat onderzoek doen.” Hij pakte de laptop van de salontafel en zette het op schoot. Hij keek toe hoe Inga een sprongetje maakte bij de overgang van de zwartmarmeren tegelvloer in de woonkamer naar de vloerbedekking in de overloop en hoe ze vervolgens de slaapkamerdeur pas open deed nadat ze de klink zeker een handvol keren op en neer had gedaan. Daarna verdween ze naar binnen.

Vincent glimlachte over die 'quirks' van haar. Het had nog een tijd geduurd voor hij er over had willen beginnen, maar in het vliegtuig had hij een geschikte gelegenheid gevonden, toen Inga pas van haar glaasje wijn had willen drinken nadat ze de rand zorgvuldig had schoongewreven met een servetje.

“Wat is dat toch? Ben je bang dat je vergiftigd wordt of zo?”, vroeg hij.

Inga haalde haar schouders op, “Dat vind ik nou eenmaal prettig. Als ik bij iemand op bezoek ben die me iets te drinken aanbiedt, maak ik liever zelf eerst grondig dat hele glas schoon. Dit is al een enorm compromis voor mij.”

“Maar waarom doe je dat dan? Ik heb eerder dit soort dingen van je gezien”, zei Vincent. Hij haalde zich voor ogen hoe ze steeds dat kraagje van haar bloesje had willen recht trekken bij die opera. En hij herinnerde zich hoe Lakshmi in dat hotel al schrik was aangejaagd toen de deurklink van haar hotelkamer vijf keer op en neer was gegaan.

Inga knikte begrijpend, “Het zijn gewoon... dingetjes. Mensen die er verstand van hebben drukken er graag labels op zoals een dwangstoornis, of zo’n vreselijke term als OCD. Maar zo zie ik het helemaal niet; het hóórt gewoon bij me, of zo. En... ik heb er weinig last van zoals het nu is. Als het niet meer is dan dat ik altijd de laatste tegel voor een drempel wil overslaan en een beetje gek een deur open doen, dan is het wel prima, toch?”

“Natuurlijk. Maar als je me in je hoofd laat, kan ik je wel even herprogrammeren”, glimlachte Vincent met een vilein glimlach.

“Als je dat maar laat, meneertje Vegelij”, lachte Inga.

Vincent dook weer in zijn laptop en zag dat hij een nieuw mailtje had van Buck Ogg. Hij las het bericht snel. Buck had eindelijk het kenteken nagezocht van die oude bruine Dodge die Vincent enkele dagen geleden had gevolgd. Het resultaat was teleurstellend: de auto stond geregistreerd als dat die inmiddels naar de schroot was gebracht. Dat zou hen weinig verder helpen.

Vincent had op allerlei andere manieren geprobeerd om meer uit te vinden. Bijvoorbeeld over de verblijfplaats van Radillo. De buurt waarin hij zijn aanwezigheid had gevoeld, Brighton Beach, stond echter vol met hotels; het was ondoenlijk om in die hooiberg naar een speld te zoeken. En ook die bruine Dodge was niet meer gesignaleerd door bijvoorbeeld bewakingsbeelden.

Hij besepte dat ze nog steeds veel te weinig wisten over hun tegenstander, de man die schuil ging onder de naam Radillo. En dat irriteerde hem, want hij had er wel genoeg van om zich de opgejaagde te voelen. Hij klapte teleurgesteld de laptop dicht en stond op. Hij sjokte naar de slaapkamer en deed de deur voorzichtig open. Er brandde nog licht van één van de nachtlampjes. Hij zag dat Inga onder het dekbek naar het plafond staarde.

“Ik zoek even een dekentje”, fluisterde Vincent, “Voor op de bank.”

“Ga toch gewoon hier liggen”, zuchtte Inga, “Dit bed heeft de omvang van een boorplatform, godbetert...”

Vincent monsterde het bed en moest toegeven dat het groot was, zelfs nog groter dan dat van zijn penthouse in IJburg, en dat was al twee meter breed geweest. “Vooruit dan... Laat ik je waarschuwen, ik snurk.”

Inga grinnikte, “Als dat je enige onhebbelijkheid in bed is...”

Vincent had inmiddels de laptop op het nachtkastje gelegd en uitgekled tot op zijn ondergoed. Hij schoot onder het dekbed.

Inga draaide zich naar hem toe, “Hoe had je dit ooit kunnen denken? Wat kan het leven toch bijzondere verrassingen in zich hebben.”

Vincent pakte haar hand en drukte daar in, “Ik ben blij dat je hier bent. Dat je bent mee gegaan naar Amerika.” Hij wist nog goed hoe ze daar over gediscussieerd hadden met de huisgenoten van haar. Want was er niet een grote kans dat Radillo ook de passagierslijsten in de gaten zou laten houden? Maar ze hadden de gok genomen dat hij nooit verwachtte dat ze

naar hem toe zouden gaan; het gevaar zouden opzoeken. Bovendien hadden ze Radillo proberen te misleiden en misschien was die daar wel ingetrapt. Er viel Vincent opeens iets in en hij vroeg: “Hebben je vrienden eigenlijk nog last gehad van die indringer?”

Inga grinnikte; “Nee! Geen spoor!” Haar drie vrienden uit dat krakerscollectief hadden die kerel meegenomen naar een verlaten rangeerterrein. Daar hadden ze hem met wat vlugzout bij bewustzijn gebracht en hem een filmpje laten zien dat Inga samen met Vincent op de trein stapte richting Praag. Zelfs een foto van het ticket hadden ze de man getoond. En daarna hadden ze hem laten gaan, slechts gekleed in zijn ondergoed. “Mijn vriend Spyro is ook zo goed met dit soort dingen; het zag er allemaal volstrekt geloofwaardig uit!”

“Waarschijnlijk zit die man nu zèlf in Praag, wanhopig te zoeken naar een jonge vrouw met blauwe lokken in haar haar”, grijnsde Vincent.

“En krijg die de wind van voren van Radillo”, lachte Inga. Ze probeerde nog wat behaaglijker te liggen op haar zij en vroeg: “En, is je woede al een beetje gezakt?”

Vincent zuchtte; “Ik vind het gewoon zo erg voor Lakshmi. Hoe kort ik haar ook heb gekend, ze was al heel belangrijk voor me geworden. Ze heeft me zulke belangrijke dingen laten inzien.”

Inga glimlachte weemoedig, “Ik begrijp wat je bedoelt...” Ze zweeg en enkele momenten lagen ze volledig roerloos elkaar aan te kijken. Ten slotte zei Inga: “Wel bijzonder; dat twee oudere dames je hebben moeten leren over je Gave. Vertel nog eens over die eerste dame. Hoe heette ze ook alweer?”

“Imogen”, zei Vincent. Voor hij het door had, begon hij nog eens te vertellen over wat er was gebeurd. Vanaf de eerste ontmoeting in Doorn tot de eerste lessen in dat huis dat zo toevallig zijn naam droeg, Domaine St. Vincent. Zo kwam het ook dat hij vertelde over die andere naamgenoot: Sint Madelgarius, die ook de Gave zou hebben bezeten.

“Geloof je haar?”, vroeg Inga.

“Het zou kunnen... Ik weet dat er veel meer mensen moeten zijn geweest met onze Gave. Ondanks dat ze zich vooral ophielden in de schaduwen. Misschien waren zelfs wel meer van die zogenaamde heiligen soortgenoten van ons, weet je?”

“Wat bedoel je?”

“Nou ja. Is het niet een beetje een zelfde soort gave? De kreupelen weer laten lopen; over water lopen? Dat is toch wat heiligen doen? Ze hebben blijkbaar ook een bijzondere gave, net als wij. En dat is ook altijd heel treffend in beeld gebracht, zo met dat aureooltje boven hun hoofd.”

Inga lachte, “Wat bedoel je: zijn wij ook heiligen of zo?”

“Natuurlijk niet”, haastte Vincent zich te zeggen, “Maar het is wel iets wat niet meer uit mijn kop weg is gegaan; dat het toch iets vergelijkbaars is. Zelf ben ik gewoon Vincent, maar die Gave van mij is als een soort aureooltje boven mijn hoofd, iets buiten mij zelf, maar iets wat ook onmiskenbaar mijzelf fundamenteel verandert. En met die Gave ben ik daardoor...”

“Sint Vincent”, vulde Inga hem in. Ze keek hem diep in de ogen en ten slotte bewoog ze zich naar hem toe en kuste hem op de mond.

Vincent schrok even, maar beantwoordde toen de kus. Het voelde zo anders als met Maria; veel kwetsbaarder. En hij begreep niet goed waarom.

“Ben je er nu klaar voor?”, vroeg Inga toen ze zich weer losmaakte uit de omhelzing. Ze streelde zijn haar.

“Wa-waarvoor”, haperde Vincent.

“Om ons aan elkaar te geven, om onze geesten voor elkaar open te stellen”, fluisterde Inga.

Dit was al de tweede keer dat Inga dat probeerde, besepte Vincent en hij voelde angst in zichzelf opkomen om zichzelf zo bloot te geven. Zichzelf zo kwetsbaar te maken. “Inga...”, begon hij voorzichtig.

“Oké, oké, helemaal goed. Het is nog steeds te vroeg voor je”, fluisterde Inga en ze kustte hem nogmaals op de mond.

“Laten we het er later nog eens over hebben”, zei Vincent. Hij wilde nog iets zeggen toen er opeens een ‘pling’ klonk. De laptop begreep hij meteen. Hij werkte zich omhoog in een zittende houding en pakte het ding erbij en klapte het open. Hij moest even zoeken wat het geluidje had veroorzaakt, maar toen zag hij wat het was.

“Het forum”, siste Vincent. Inga schoot ook overeind en keek over zijn schouder met hem mee toen hij de webbrowser opende waarin nog steeds dat schimmige forum geopend was, waarop werd gepraat over ‘Ollidar’.

Zijn oog gleed nog even over de boodschap die hij en Inga onder haar pseudoniem ‘Sonesta’ hadden ingevoerd: “Er is alweer iemand van ons ten prooi gevallen aan hem. We moeten ons verenigen om ons tegen hem te verdedigen”, was de tekst.

En nu had er iemand gereageerd, iemand die onder de naam ‘Kinski’ had ingelogd. En de boodschap luidde: “De dreiging is inderdaad te groot. We moeten de krachten bundelen. Eens Ik stel voor dat we aanstaande woensdag met elkaar afspreken. In San Francisco, op een publieke plek, dat is het veiligste. Ik stel voor het park tussen Pier 35 en 39 aan de Embarcadero. Om 10 uur ’s ochtends.”

“Verrek!”, zei Vincent tegen Inga.

“Ik zie een binnenlandse vlucht voor me in de nabije toekomst”, zei Inga. Ze oogde vastbesloten.

Vincent knikte en zijn vingers ratelden over het toetsenbord. Zijn boodschap luidde: “Voorstel is akkoord. Sonesta zal aanwezig zijn!”

Wordt vervolgd